

По едно врѣме, азъ съгледѣхъ напредъ и въ лѣво отъ шосето двѣ коля, около които се тѣлпяха нѣколко опълченци. Съ разрѣшение на ротния командиръ, качихъ се на коня на Капитанъ Теодорова и го прѣпустнахъ прѣзъ мисирлика къмъ колята, отъ които на всѣка една се оказа по една голѣма 30—40 ведра, пълна съ вода, бѣчва. Азъ заповѣдахъ на притежателитѣ имъ да впрегнатъ воловетѣ и да искаратъ колята на пѣтя. Власитѣ съ готовностъ изпълниха заповѣдта. По пѣтя единъ ун.-офицеръ отъ 4 рота се спустна къмъ едвата бѣчва извади чепа, и като го захвърли на страна, вая си котлето съ вода. Опълченцитѣ отъ 3-та и 4-та дружина се трупаха около бѣचितѣ, гдѣто се увираха и тласкаха, за да си налѣятъ вода. Но тъй като водата повече се проливаше на земята, отъ колкото се наливаше въ котлетата, то азъ се захехъ самъ да раздавамъ водата, която прѣдварително точахъ въ чебура. Но тукъ се случи една неприятностъ.

Наведенъ надъ чебура, азъ поемахъ отъ опълченцитѣ котлетата, пълнихъ ги и пакъ имъ ги връщахъ, а онѣзи, които сами се увираха да си наливатъ, отстранявахъ, безъ, обаче, да виждахъ, кого отстранявахъ. По едно врѣме чувамъ:

— Какъ смѣете да ме тласкате?! Азъ ще ви арестувамъ. Като се обърнахъ азъ видѣхъ ротния командиръ Штабсъ-Кап. Поповъ, лицето на когото бѣше исказано отъ яростъ.

Азъ бѣхъ крайно очуденъ. толкосъ повече, че другъ пѣтъ не бѣхъ виждалъ Попова въ такова раздразнено състояние.

Извинихъ се, като му казахъ, че не съмъ го видѣлъ, но Поповъ не се удеветвори отъ моето извинение, а продължаваше да вика и ми угрожава съ арестъ, па даже и съ сѣдъ. Азъ още веднѣжъ се извинихъ; но напраздно. Види се наболѣлата душа на Попова търсеше облекчение.

— Господинъ капитанъ, не се забравяйте! Прѣдъ васъ стои офицеръ, а не вѣстовоя ви, му казахъ азъ съ вжтрѣшно вълнение, но сдържано. Слѣдъ това се обърнахъ и отидохъ на страна.